

PRESTUPNÍ

STANICE

*Ellery
Queen*

PRESTUPNÍ STANICE

Ellery Queen

NAŠE VOJSKO
2011

Copyright © 1970 by Ellery Queen
Translation © 1992 Gustav Bernau
Copyright Czech edition © 2011 by Naše vojsko, s. r. o.
Jacket design © 2011 by Jindřich Procházka – Naše vojsko, s. r. o.
All rights reserved

ISBN: 978-80-206-1396-7

Postavy knihy

Newyorčané

BORDEN, JASPER

FINCH, GROSVENOR

FRUEH, SIMON, SENÁTOR

GIMBALLOVÁ, JESSIKA BORDEN

GIMBALL, JOSEPH KENT

JONES, BURKE

Filadelfané

ANGELL, WILLIAM

WILSON, JOSEPH

WILSONOVÁ, LUCY

Trentoňané

AMITYOVÁ, ELLA

DE JONG, IRA, NÁČELNÍK POLICIE

POLLINGER, PAUL, PROKURÁTOR

I. Tragédie

*„Hra je tragédie „Člověk“,
a jejím hrdinou vítěz Červ.“*

„Trenton je hlavním městem státu New Jersey. Podle sčítání z roku 1930 má 123 356 obyvatel – mužů, žen a dětí. Původně se jmenoval Trent's Town po královském soudci Williamu Trentovi. (Věděl jste to, pane Kloppenheimere?) Na Delaware, přirozeně. Na té zatracené, nejkrásnější řece v celých Spojených státech.“ Vyschlý mužik opatrně přikývl.

„Delaware? Poslyšte, tam přece George Washington vytrásl duši z těch, no, Heseňáků. Bylo to o Vánocích 1776,“ pokračoval velký tloušťík a ponořil okurkovitý nos do hliněného korbenu, „v hrozně vichřici. Starý George naložil své hochy do člunů a proklouzl přes Delaware a nachytl ty hrdlořezy Heseňáky v podvlíkačkách. Neztratil jediného muže – to jsou dějiny. A kde to bylo? Trenton, pane Kloppenheimere, Trenton!“ Pan Kloppenheimer si třel vyschlou drobnou bradu a zabručel něco chlácholivého.

„No,“ řekl tloušťík a postavil korbenu hlučně na stůl, „a víte co? Trenton byl kdysi skoro hlavním městem celého národa! Fakt. Kongres se sešel zrovna tady v tomhle starém městečku ve čtyřiaosmdesátém roce a odhlasoval založení federálního města po obou stranách řeky!“ „Ale,“ namítl pan Kloppenheimer nesměle, „Kapitol je ve Washingtonu.“

Tloušťík se ušklíbl. „Politika, pane Kloppenheimer. Já vám řeknu..“

Tělnatý člověk, který děsivě připomínal Herberta Koovera, pěl slávu Trentonu do vysušených uší pana Kloppenheimera značnou dobu. U sousedního stolu štíhlý, mladý muž se skřipcem fascinován rozdělával svou energii mezi vepřové kolínko a zeli před sebou a monolog vedle sebe. Nebylo třeba poeovské schopnosti rozumování k závěru, že tloušťík nesmělému človíčkovi něco prodává; ale co? Město Trenton? To se zdálo nepravděpodobné... Pak zaslechl, jak pan Kloppenheimer uctivě vydechl slovo „chmel“ a potom zase „ječmen“. Pan Kloppenheimer zřejmě zastupoval zájmy pivovarníků a tloušťík byl nepochybně mluvčím místní obchodní komory. „Ideální místo pro pivovar,“ zářil tloušťík. „Á, hele, senátor! No tak, koukněte, pane Kloppenheimer..“ Po vyřešení záhady štíhlý, mladý muž přestal poslouchat. Ačkoli měl před sebou kolínko a pohár, jeho potravou a nápoji byly „záhady“ a žádná hádanka nebyla tak suchá, aby ho nelákala. A tloušťík mu pomohl ukrátit si půl hodiny. Přestože v malém výčepu Stacy-Trentu s žokejskými, červenobílými ubrusy a cinkotem sklenic za dřevěnou zástěnou bylo plno mužů, připadal si jako cizinec v cizí zemi. Ve stínu pozlacené kupole Kapitolu na West State Street navštěvovali Stacy-Trent lidé, kteří mluvili jinou řečí; vzduch jiskřil hovory o legislativě a on nerozeznal blok ve sněmovně od stranické kliky!

Štíhlý, mladý muž si povzdechl. Pokynul číšníkovi, objednal si jablkový koláč a kávu, a podíval se na náramkové hodinky. Osm čtyřicet dvě. Není to zlé. Bude. „Ellery Queene, ty starý tchoři!“

Polekán vzhlédl a spatřil muže právě tak velkého a štíhlého a mladého jako on sám, jak se na něho směje a podává mu ruku. „Hele, Bill Angell,“ řekl Ellery s potěšením v hlase. „Věřím, že mi tady můj slábnoucí zrak nic nekouzlí. Bille! Sedni si, sedni si. Kde se tu bereš? Číšníku, ještě pohár! Jak proboha...“

„Jedno po druhém,“ smál se mladý muž a klesl na židli. „Pálíš pořád stejně rychle, jak vidím. Nakoukl jsem sem, jestli tady neuvidím jednoho známého, a trvalo mi celou minutu, než jsem tě poznal, ty ohavný Ire. Jak se máš?“ „Všelijak. Myslel jsem, že žiješ ve Filadelfii.“ „To ano. Jsem tady v soukromé záležitosti, ještě děláš detektiva?“

„Liška mění kožich,“ řekl Ellery, „ale ne své zvyky. Nebo bys chtěl radši latinsky? Moji klasikové tě vždycky dráždili.“

„Pořád ten samý, starý Ellery. Co děláš v Trentonu?“ „Projíždím. Měl jsem dole v Baltimore případ. Ach jo, Bille Angelle. Je to už dávno.“

„Hrome, skoro jedenáct let. Ostatně, liška se moc nezměnila.“ Angellovy černé oči byly klidné a ovládané, ale Ellerymu se zdálo, že potěšení na jejich povrchu zakrývalo jistou číhající starost. „A co já?“ „Vrásky v koutcích očí,“ řekl Ellery kriticky. „Bul-

dočí brada, kterou jsi neměl, zúžené, velmi citlivé nozdry. Vlasy na spáncích mikroskopicky prořídle. Kapsa napěchovaná ořezanými tužkami – to naznačuje přinejmenším pohotovost k práci, šaty tak neupravené, nevyžehlené a dobře ušité jako vždycky; nádech sebedůvěry smíšený s něčím, co by se dalo nazvat zbystrěnou ostražitostí... Bille, zestárl jsi.“ „To je postřeh,“ řekl Angell.

„Ale v podstatě jsi stejný. Pořád ten chlapec, rozhořčený nespravedlnostmi světa a tepající zlořády. A hezký hoch, opravdu. Bille, leccos jsem o tobě četl.“ Angell se začervenel a zvedl pohár. „Obvyklé kecy. Mám to pořád na talíři. Ten případ se závěti Curryho, to jsem měl štěstí.“

„Štěstí v nohou! Sledoval jsem to pozorně. Sampson – státní zástupce v hrabství New York – mi říká, že to byla nejskvělejší ukázka právnické vědy za celý rok. Prorokuje ti budoucnost.“

Mladý muž se klidně napil piva. „Ne v tomhle světě boháčů. Budoucnost?“ pokrčil rameny. „Pravděpodobně skončím neslavně a budu obhajovat malé případy před nějakým starým bláznem, který bude špatný na játra a bude mu cítit z pusy.“

„Vždycky v obraně. Vzpomínám si, že jsi mívával nejchroničtější mindrák na univerzitě.“

„Chudý člověk nemá...“ Angell ukázal v úsměvu malé, bílé zuby. „Nech toho, ty žvanile. Neštvi mě. Jak se daří inspektorovi? Toho starého dobráka jsem měl rád.“ „Ten se má dobře, děkuju. Jsi ženatý, Bille?“

„Ne, děkuju ti. Všechny ty chudé holky, které znám, si myslí, že jsem blázen; a ty si neumíš představit, co já si myslím o těch prachatých.“

„Znám jich několik, které jsou ucházející“ vzdychl si Ellery. „A co dělá tvá půvabná sestra?“ „Lucy se má dobře. Je vdaná, samozřejmě. Za obchodního cestujícího – Joea Wilsona. Slušný chlap; nepije, nekouří, nekarbaní, nebije svou ženu. Líbil by se ti.“ Angell se podíval na hodinky. „Ty se asi na Lucy moc dobře nepamatuješ.“

„Že ne? Vzpomínám si, jak moje ubohé dospívající srdce bylo pokaždé zdeptané. Botticelli by se z ní zjevil.“ „Je pořád ještě skvělá. Bydlí ve Fairmount Parku ve skromném rodinném domku. Joe si vede docela dobře – na měšťáka.“

„Ale, ale,“ řekl Ellery káravě. „V čem dělá?“ „Bižuterie. Cetky. Tretky.“ Billův hlas zhořkl. „Obávám se, že jsem v tobě vyvolal nesprávný dojem. Abych řekl pravdu, Lucčin manžel je samostatný, ale není o moc víc než podomní obchodník. Tedy, zaslouží uznání; nemá rodinu a vyšinul se, ačkoli se neměl zač chytit. Vlastním přičiněním. Ale vždycky jsem si myslel, že moje sestra si najde někoho lepšího než...“ Zamračil se. „Co je proboha špatného na člověku, který se živí tím, že chodí z místa na místo a prodává poctivé zboží? Zatracený snobe!“

„Ano, živí se poctivě. Snad jsem blázen. Miluje Lu šíleně a ona jeho a vždycky si jí hleděl. Mně vadí ta hubená a hladová tvář, o které se už zmiňoval Cae-

sar.“ „Musíš mít případ za každou cenu.“ „Dost přesné! Mám špatné svědomí, to je všechno. Můj byt je v srdci města a já nenavštěvuju Lucy moc často. V tom ohledu jsem mizera; Joe je většinou na cestách a ona musí být opuštěná jak ďas.“

„Á,“ řekl Ellery. „Máš tedy podezření, že je v tom ženská?“

Bill Angel si prohlížel ruce. „Milý, starý kamaráde, vidím, že je pořád ještě marné něco před tebou tajit; v těchhle věcech jsi byl vždycky kouzelník. Chyba je v tom, že je tak často pryč. Čtyři, pět dní v týdnu. Tak to chodí deset let – od té doby, co se vzali. Má auto, samozřejmě, a já nemám důvod, kromě své zatracené podezíravé povahy, myslet si, že ho venku zdržuje něco jiného než obchod...“ Podíval se zase na hodinky. „Heleď, Ellery, musím už jít. Mám schůzku se švagrem nedaleko odtud v devět a je za deset minut devět. Kdy vyrazíš do New Yorku?“ „Hned jak zase vdechnu život do staré duesovky.“

„Duesenberg! Panebože, to máš ještě pořád to pravěké vozítko? Já myslel, žes to už dávno daroval Smithsonianu muzeu. Co bys říkal společníkovi na zpáteční cestě do města?“

„Bille! To je od tebe hezké.“ „Můžeš počkat asi tak hodinu?“ „Celou noc, když budeš chtít.“

Bill se zvedl a řekl zvolna: „Joe mě dlouho nezdrží.“ Odmlčel se. Pak pokračoval věcným tónem. „Měl jsem beztak v úmyslu zajet do New Yorku; zítřka je neděle, a já mám v New Yorku klienta, kterého

jindy nezastihnu. Svůj vůz nechám v Trentonu. Kde budeš?“ „Tamhle v hale. Zůstaneš s tátou a se mnou přes noc?“ „S radostí. Uvidíme se za hodinu.“

Pan Ellery Queen se pohodlně usadil a díval se, jak klínovitá záda jeho přítele mizí za šatnářkou. Chudák Bill, vždycky si na svá široká ramena nakládal břemena jiných... Ellery chvíli uvažoval, co asi vězí za Billovou schůzkou se švagrem. Pak pokrčil rameny a řekl si, že mu do toho ovšem nic není, a objednal si další šálek kávy. Jak čekal, uvažoval ve své sklíčenosti, že Bill na něho bude působit povzbudivě a ve společnosti mladého muže devadesátiminutová jízda k holandskému tunelu nepochybně uteče jako nic.

Podivnou hrou osudu z cesty nic nebylo. Neboť ačkoli to pan Ellery Queen v tom okamžiku nevěděl, ani jemu, ani panu Williamu Angellovi, mladému filadelfskému advokátu, nebylo souzeno, aby odjeli z Trentonu toho vlahého sobotního večera, prvního června.

Letitý dvousedadlový pontiac Billa Angella supěl po opuštěné lambertonské silnici, která vedla souběžně s východním břehem řeky Delaware. Byla to úzká silnice a světla vozu se třpytila v kalužích na černém a lesklém makadamu. Odpoledne přišel teplý déšť, a ačkoli přestalo pršet krátce před sedmou, silnice a smutný pruh pastvin a pole po jeho levici byly ještě plné bláta. Několik světel blikalo pobledle na řece směrem k západu, kde byl Měsíční ostrov;

k východu byl nerovný terén šedivý a plochý, jako by ho někdo natřel barvou. Bill zpomalil, když míjel dlouhou, mohutnou kupu budov na břehu řeky. „Konečný přístav není odtud daleko,“ myslel si. Jel podle Joeových pokynů... Znal silnici dobře; často po ní jezdil, když cestoval autem z Filadelfie do Trentonu přes camdenský most. V okolí konečného přístavu nebylo nic než pustá plocha pro skládky; čisticí stanice na východě úplně zhatila v této končině vyhlídky na stavbu obytných domů a v sousedství nebyla žádná obydlí. Pokyny byly přesné: Pár set yardů za konečným přístavem, počítáno od Trentonu...

Šlápl na brzdu. Vpravo, směrem k řece, na úzkém pobřeží mezi lambertonskou silnicí a vodou, vyleštěnou v šedou ocel hasnoucím světlem hlubokého soumraku, stálo stavení s matně ozářenými okny.

Pontiac zafrkal a zastavil se. Bill soustředěně zkoumal okolí. Stavení, černé proti řece, byla vlastně pouhá chata – nahodile postavený, zchátralý objekt se zvětřalými prkny, prohnutou střechou, zpola zbavenou šindelů a rozpadajícím se komínem. Chata stála stranou a k chatě mířila se vznešeností až groteskní polokruhovitá štěrková cesta, která vedla z lambertonské silnice obloukem kolem domku a zase zpátky na silnici. Ve stínech nadcházející noci bylo na celém tom stavení cosi odpuzujícího. Prázdný roadster ohromných rozměrů stál přímo před zavřenými dveřmi chaty, skoro na kamenném schodě. Čenich tiché obludy se na něho díval. Bill se

otáčel na všechny strany jako podezíravé zvíře a pátral v houstnoucím, temně modrém šeru po dalších podrobnostech. Ten vůz... Lucy měla malý vůz, jezdila často sama. Joe pro to měl porozumění, snad si uvědomoval, jak často je opuštěná, a Joe sám měl starý, ale spolehlivý packard. Ale tohle bylo něco mohutného, skvělý, šestiválcový cadillac se zvláštní karosérií. Bylo to divné, ale přes všechnu mohutnost vozu bylo na něm něco ženského; v šeru se zdálo, že má krémovou barvu a Bill si dovedl představit, jak všeho, co se dá pochromovat, je na něm pochromované. Sportovní vůz bohaté ženy...

Potom Bill objevil packard svého švagra. Vůz stál blíž, obrácen k postranní stěně chaty. Bill si také poprvé všiml druhé cesty, neudržované a rozbláčené, odbočující z lambertonské silnice několik stop před jeho vozem. Tahle cesta, vlastně pouhý pruh bláta, nevybíhala z polokruhové té štěrkované cesty, nýbrž vedla podle ní a směřovala lehkým obloukem ke druhým dveřím v boku chaty. Dvě cesty, dvoje dveře, dvě auta...

Bill Angel seděl docela tiše. Noc byla klidná a tiicho bylo ještě zdůrazněno cvrkáním cvrčků, slabým frkáním lodního motoru na řece, bzucením jeho vlastního motoru. S výjimkou konečného přístavu a hlídačova domku před ním Bill neprojel kolem lidského obydlí od té chvíle, kdy vyjel z předměstí Trentonu; a za chatou, pokud dohlédl, se rozprostírala opuštěná rovina. Tohle bylo místo schůzky.

Nevěděl, jak dlouho tu tak seděl, ale náhle večerní klid vybuchl, vznícen strašným zvukem. Billovi se varovně sevřelo srdce ještě dřív, než si jeho smysly uvědomily povahu výkřiku. Byl to pronikavý výkřik a vydral se z hrdla ženy: Živelný protest vzrušených hlasivek, náraz uvolněný z ochrnutí strachem jako napnutá struna, kterou pustíme. Byl krátký a ostrý, a odumřel právě tak neočekávaně, jak se zrodil. Billu Angellovi, sedícímu v pontiacu a přimraženému k volant, napadlo, že ještě jakživ neslyšel ženu takhle vykřiknout. Něco v něm odpovědělo zachvěním a on pocítil upřímný úžas. V témže okamžiku, bez vědomé příčiny, jeho oči spočinuly na náramkových hodinkách. Ve světle přístrojové desky viděl, kolik je hodin. Bylo devět a osm minut.

Rychle však vzhlédl; světlo před ním se trochu změnilo. Přední dveře se rozletěly; slyšel prásknutí, jak narazily na vnitřní stěnu chaty. Hranol světla zaplavil bok roadsteru před kamenným schodem. Bill se za volantem napolo zvedl, aby lépe viděl. Byla to ženská postava a ruce měla před obličejem, jako by se nechtěla dívat na něco nemravného. Stála tam jen na okamžik, obrys postavy, jejíž podrobnosti byly nerozeznatelné. Jak stála ve tmě, se světlem za sebou, mohla být mladá i stará; její štihlost nic neprozrazovala. Nerozeznával podrobnosti jejích šatů. Tato žena vykřikla. A prchala z chaty, jako by byla zachvácená a oslepena hnusem.

Pak spatřila pontiac, skočila k velkému roadsteru

a chytla za dveře. Bleskem byla ve voze. Cadillac se rozjel směrem k němu. Míhl se zatáčkou štěrkované cesty; teprve když byl skoro u něho, jeho svaly procitly k životu. Nasadil jedničku a otočil volantem doprava. Pontiac s trhnutím sjel na blátivou cestu, vedoucí k boku chaty. Náboje jejich kol se o sebe skřípavě otřely. Cadillac se švihem na dvou kolech uhnul. V pouhém okamžiku, kdy oba řidiči byli bok po boku, Bill spatřil, že žena svírá pravicí v rukavičce kapesník a zakrývá si jím tvář. Nad tkaninou kapesníku byly divoké a široké oči. Pak ona i roadster byly pryč; řítily se po lambertonské silnici k Trentonu a v okamžiku je pohltila tam. Bill věděl, že by bylo marné je následovat.

Ohromen jel po blátivé cestě a zastavil pontiac vedle starého packardu svého švagra, vědom si toho, že má ruce studené a vlhké potem. Vypnul motor a sestoupil ze stupátka na malou dřevěnou verandu po straně chaty. Dveře byly pootevřené. Vzchopil se a otevřel je dokořán. Mžoural ve světle a rozeznával jen hlavní předměty uvnitř. Stál v místnosti s nízkým stropem a vybledlými stěnami, z nichž na mnoha místech opadala omítka. Vnímal staromódní, zasunovatelný věšák, obložený mužskými obleky, špinavou, železnou výlevku v rohu, holý starý krb, podobný náhrobku, kulatý stůl uprostřed a na něm elektrickou lampu, ze které vyzařovalo jediné světlo v místnosti. Nebyla tu ani postel, ani kavalec, ani kamna, ani skříň. Pár

vetchých židlí a přecpaná lenoška, notně proseželá... Bill ztuhl.

Na podlaze za stolem ležel muž. Viděl nohy v kalhotách, s ohnutými koleny. V těch nohou bylo něco, co dávalo tušit smrt.

Bill Angell stál nehybně na místě v postranních dveřích a pomalu o všem přemýšlel. Jeho rysy ztvrdly. V chatě bylo naprosté ticho. Cítil svou nesmírnou osamělost. Lidé, kteří dýchali, byli daleko, a smích byl vzdáleným a nepředstavitelným přepychem. Záclyny na oknech lehce zašustily ve větríku, který přicházel od Delawaru... Jedna noha se pohnula. Bill sledoval její pohyb s tupým a neosobním překvapením. Uvědomil si, že i on se pohybuje, po koberci ke stolu a za stůl.

Muž ležel na zádech, skelné oči upřené ke stropu. Jeho ruce, podivně šedivé, byly zařaty do koberce, podobné drápům, v pomalém a trpělivém prstovém cvičení. Jeho žlutohnědé sako bylo rozepjaté a bílá košile nad srdcem byla skoro vesele postříkána krví. Bill klesl na kolena a s tímž překvapením slyšel vlastní hlas, který zněl jeho uším cize, jak říká: „Joe. Proboha, Joe.“ Nedotkl se švagrova těla. Skelný potah na mužových očích se ztrácel. Uhýbaly pokradmu stranou, až se uklidnily. „Bille.“ „Vodu?“

Šedivé prsty škrabaly rychleji. „Ne. Už je... Bille, umírám.“

„Joe, kdo...“

„Ženská. Ženská.“ Zlomený hlas se zarazil, ale

ústa se pohybovala dál, rty se otvíraly a zavíraly, jazyk se zvedal a klesal. Pak se zase ozval hlas: „Ženská.“ „Jaká ženská, Joe? Joe, propánaboha!“ „Ženská. Závoj. Hustý závoj – tvář. Neviděl jsem. Bodla mě... Nožem. Bille, Bille.“ „Kdo u všech čertů...“ „Pozdravuj Lucy. Bille, postarej se o Lu...“

„Joe!“

Ústa se přestala pohybovat, rty se narovnaly, jazyk se zachvěl a znehybněl. Skelný potah se vrátil do očí, které byly stále upřeny na Billa s divokým výrazem úžasu a agónie. Pak si Bill uvědomil, že prsty přestaly škrabat. Zvedl se toporně a vyšel z chaty.

Pan Ellery Queen si hověl pohodlně pod palmou v hale Stacy-Trentu, oči zavřené nad dýmající lulkou, když uslyšel hlas hulákající jeho jméno. Otevřel užasle oči a spatřil hotelového sluhu v zelené a kaštanové hotelové livreji, šourajícího se kolem něho.

V hale bylo plno a páví ocas očí ho zvědavě pozoroval. Jeho jméno znělo zelenou halou a on pokynul sluhovi s jistou nevolí. „Pan Queen? Telefon.“ Ellery hodil sluhovi minci arazil si zamračene cestu k pultu. Mezi hlavami, které se zvedly na sluhovo pokřikování, byla také hlava rudovlasé, mladé ženy v hnědém tvídovém kostýmu. Našpulila divně rty, vstala a šla rychle za Ellerym. Její dlouhé nohy se míhaly neslyšně po mramorové podlaze. Ellery zvedl telefon. Mladá žena zaujala postavení několik stop za ním, obrátila se k němu zády, otevřela kabel-

ku, vytáhla rtěnku a začala si malovat namalovanou pusou. „Bill?“

„Zaplaťpánbu.“ „Bille! Co se děje?“

„Ellery... Nemůžu se s tebou dnes večer vrátit do New Yorku, já... Mohl bys?“ „Bille, něco se stalo.“

„Bože, ano.“ Advokát se na okamžik odmlčel a Ellery slyšel, jak si třikrát odkašlal. „Ellery, to je prostě – to je hrůza. To se snad nemohlo stát. Můj švagr... Někdo ho... Je mrtev.“ „Panebože!“

„Je to vražda. Bodli ho do prsou. Zapíchli ho jako prase.“

„Vražda!“ Ellery zamrkal. Mladá žena za ním ztuhla, jako by byla dostala elektrický šok. Pak se přihrbila a zaměstnávala zuřivě rtěnku. „Bille... Kde jsi? Kdy se to stalo?“

„Nevím. Není to dlouho. Byl ještě živ, když jsem tam přišel. Říkal... Pak umřel. Ellery... Tohle se přece nemůže stát vlastnímu příbuznému. Jak to řeknu Lucy?“ „Bille,“ řekl Ellery naléhavě, „prosím tě, soustřeď se. Poslouchej mě. Ohlásil jsi to na policii?“ „Ne... Ne.“ „Kde jsi?“

„V domku hlídače u silnice z konečného přístavu. Ellery, musíš nám pomoci!“

„Jistě, Bille. Jak je to místo daleko od Stacy-Trentu?“ „Tři míle. Přijedeš? Ellery, přijedeš?“ „Hned. Řekni mi, jak se tam dostanu. Nejkratší cestou. Bille, teď jasně. Musíš se vzchopit.“ „Já jsem v pořádku. Mně nic není.“ Po drátu přišel zvuk jeho dechu, zvučné nadechnutí, jako když novorozeně zalapá po

vzduchu, aby si naplnilo plíce. „Nejkratší cestou... Ano. Teď jsi na rohu East State a South Willow. Kde jsi zaparkoval?“

„V garáži za hotelem. Na Front Streetu, myslím.“
„Jeď po Frontu na východ dva bloky. Narazíš na South Broad. Zahni doprava, jeď kolem soudu, zas doprava na Center Street, jeden blok jižně od soudu. Dva bloky po Centru a doprava na Ferry. Jeden blok po Ferry a odbočíš do Lambertonu. Zahneš doleva a pojeděš na jih k Lambertonu, až narazíš na konečný přístav. Nemůžeš to minout. Ta chata je pár set yardů za tím.“ „Po Frontu na South Broad, na Center, na Ferry a do Lambertonu. Celou cestu zatáčky doprava až na Lamberton, která je doleva. Budu tam za patnáct minut. Čekej na mě v domku hlídače. Bille, nevracej se tam. Slyšíš mě?“ „Nepůjdu tam.“

„Zavolej trentonskou policii. Já už jedu.“ Ellery položil telefon, narazil si klobouk a rozběhl se jako hasič. Rudovlasá, mladá žena se za ním upřeně dívala s leskem ve světlehnědých očích, který byl téměř smyslný. Pak rázně zavřela kabelku.

Bylo za pět minut tři čtvrtě na deset, když Ellery prudce zabrzdil před domkem hlídače proti konečnému přístavu. Bill Angell seděl na stupátku svého pontiacu s hlavou v dlaních a díval se upřeně na mokrou silnici. Ve dveřích domku se tlačil hlouček zvědavců. Oba muži si krátce pohleděli do očí. „Je to svinstvo,“ vyhrkl Bill přidušeně. „Svinstvo!“

„Vím, Bille, vím. Zavolal jsi policii?“ „Budou tady brzo. Já... Zavolal jsem taky Lucy.“ Jiskra zoufalství zableskla v Billových očích. „Není doma.“ „Kde je?“

„Úplně jsem zapomněl. V sobotu večer vždycky chodí do kina, když Joe... Když je pryč. Nikdo to nebral. Poslal jsem jí telegram, aby přijela, že Joe měl... Nehodu. Telegram dojde dřív, než se ona vrátí. My... Nemá smysl nepřiznat si, jak se věci mají. Že ne?“ „Jistě ne, Bille.“

Bill vytáhl ruce z kapes a podíval se na ně. Pak zvedl hlavu k černé obloze. Měsíc byl na novu a bylo vidět jen hvězdy, malé a třpytivé po deštivé koupeli. „Pojďme,“ řekl tvrdě a oba si vlezli do pontiacu. Obrátil vůz a jel znovu po cestě k jihu.

„Pomalu,“ řekl za chvíli Ellery. Jeho oči spočívaly na zářivých kuželech velkých světel. „Pověz mi všechno, co víš.“

Bill vyprávěl. Při zmínce o ženě ve sportovním cadillacu se Ellery podíval na tvář svého společníka. Byla temná a nebezpečná.

„Ženská v závoji,“ zabručel Ellery. „To bylo štěstí, Bille; myslím chudáka Wilsona, že ještě žil a řekl ti to. A měla tahle ženská závoj?“

„Nevím. Neměla ho na tváři, když jela kolem mne. Ale mohla si ho přehodit přes klobouk. Nevím... Když Joe... Když umřel, vyšel jsem ven k vozu, vykouval po postranní cestě na silnici a jel k přístavu. Pak jsem tě zavolal. To je všechno.“

Před nimi se rýsoval obrys chaty. Bill začal zna-

veně točit volantem. „Ne!“ řekl Ellery ostře. „Zastav tady. Máš baterku?“

„V kapse na dveřích.“

Ellery vylezl z pontiacu a kroužil kolem kuželem světla. Několika oblouky jasného kužele si vtiskl okolí nesmazatelně do paměti; tichou chatu, blátnivou cestu, vedoucí k boku chaty, polokruhovitou cestu před dveřmi v průčelí, býlím zarostlou zemi, ohraničující obě cesty. Obrátil světlo na bláto postranní cesty a trochu se přikrčil. Pokud dohlédl, nebyly na provlhlé zemi žádné stopy způsobené člověkem kromě kolejí od pneumatik, kterých tu bylo několik druhů. Chvíli si je zblízka prohlížel a pak se vrátil k pontiacu. „Bille! Půjdeme odtud pěšky.“ „Ano.“

„Nebo ještě líp, obrať vůz a zablokuj cestu. Ať nám po těchhle cestách nikdo autem nejezdí. Nevidím tady v tom blátě žádné šlépěje, a to může být důležité. Stopy pneumatik, které už existují, by se přirozeně měly zachovat. Ten déšť odpoledne nám seslal sám pánbůh... Bille? Posloucháš?“ „Ano. Ano, ovšem.“

Ellery řekl jemně: „Dělej tedy to, co ti řeknu.“ Běžel napřed k místu, kde začínala polokruhová šterkovaná cesta. Zastavil se na okraji lambertonské silnice a dával pozor, aby nešlápl na příjezdovou cestu. Na rozbahněné zemi byly vyjeté koleje, ve kterých byly jasně otištěny hřbety pneumatik. Díval se na ně chvíli a pak se vrátil. „Měl jsem pravdu.“

Bille, snad bys měl raději zůstat tady venku a hlídat cesty. Upozorni policii, až přijdou. Ať nikdo nešlape po cestách; k chatě se dostanou, když půjdou vedle cesty po zarostlé louce... Bille!“ „To nic, Ellery,“ zabručel Bill. Zapaloval si neobratně cigaretu a otrásl se. „Rozumím.“

Jak stál uprostřed silnice a opíral se o vůz, měl v očích něco tak bolestného, že se Ellery odvrátil. Pak se z náhlého podnětu otočil. Bill se usmál; příšerným úsměvem. Ellery mu bezmocně poklepal na rameno, posvítil si baterkou a pospíchal zpátky k blátivé cestě. Skočil přes cestu do porostu směrem k řece, zamířil před sebe baterkou a postupoval opatrně k postranním dveřím chaty. Patnáct stop od verandy se zastavil; porost tady končil a mezi posledním trsem a verandou byla holá země. Jen letmo se podíval stranou na starý packard, ale země kolem vozu a za vozem upoutala jeho pozornost. Chvíli kroužil kolem sebe baterkou a přesvědčil se s neurčitým pocitem uspokojení, že nikde v dohledu tudy nekráčela lidská noha. Pak sám šlápl do bláta.

Dřevěná pavlač byla maličká, čtvercová plošina hnijících prken, zvednutých několik coulů nad blátivou zemí. V té chvíli si nevšímal pootevřených postranních dveří a nehybné nohy, kterou viděl uvnitř vyčnívat za kulatým stolem; nejdřív zamířil ke vzdálenějšímu konci verandy a provrtával zemi baterkou. Zvedl obočí. Od verandy vedla k ře-

ce úzká pěšina. V blátě této pěšiny byly dvě řady mužských šlépějí, jedna odcházejících a druhá přicházejících. Šlépěje, které směřovaly k verandě, většinou překrývaly ty, které vedly k řece. I při povrchní prohlídce bylo zřejmé, že všechny jsou otisky stejných bot. Pruh světla z baterky Elleryho tančil po pěšině. Vedla přímo k malému, polorozpadlému stavení, posazenému až na samý okraj řeky Delaware, asi tak čtyřicet stop od chaty. Tahle druhá chatrč byla svým vzezřením ještě ubožejší než domek. „Garáž nebo loděnice,“ pomyslí si, jak se na ni díval. Pak rychle zhasil baterku a stoupl si na práh chaty, protože po lambertonské silnici, směrem od Trentonu, se blížil bzučivý zvuk a zněl jako silný motor auta. Přehlédl spěšným pohledem celou místnost; ale pan Ellery Queen měl geniální schopnost rychlého a přesného pozorování a jeho prvnímu pohledu neuniklo nic... Koberec působil zvláštním dojmem v této zpustlé chatrči: Byl prošlapaný, ale znamenité jakosti – hladký, vysoký, bez vzoru, teplé světlehnědé barvy. Neměl okraje a byl zřejmě určen do větší místnosti, protože byl podhrnut v místech, kde se podlaha dotýkala zdi. „Vsadil bych se, že ho vyrobili pro moderní ložnici nějaké ženské,“ zabručel Ellery. „Co k čertu dělá tady?“ Potom, když si všiml, že koberec je bez poskvrny, otřel si podrážky zablácených bot o práh postranních dveří – viděl, že někdo jiný udělal totéž před ním – a opatrně vešel. Oči Josepha Wilso-

na byly ještě otevřené a zkroucené stranou, ale teď měly vzhled matného skla. Krvácel hodně z prsou; košile byla nasáklá krví; ale povaha rány byla dostatečně zjevná: Nad srdcem uprostřed změti krve byl tenký řez, rána, která mohla být způsobena jediné řezným nástrojem s úzkou čepelí. Auto se teď blížilo s velkým hřmotem.

Rychle si prohlédl stůl, osvětlený lacinou lampou. V jejím světle ležel otlučený porcelánový talíř, jehož povrch byl pokryt ohořelými špačky mnoha malých, žlutých papírových sirek; jinak byl naprosto čistý. Blízko talíře ležel nůž na papír s bronzovou rukojetí, jehož dlouhá zlověstná čepel byla až po jílec pokryta uschlou krví. Něco bylo nasazeno na špičku – maličký komolý jehlan z nějaké neurčitelné hmoty, neboť její povrch byl skryt pod vrstvou sazí. Ať to bylo cokoliv, bylo to úplně zuhelnatělé ohněm. Jeho oči se vrátily k mrtvému muži. Ve Wilsonově zkřiveném obličejí bylo něco, uvědomil si s pocitem nelibosti, co v něm na první pohled vzbuzovalo zvědavost. Nehledě k znetvoření smrtí, byl to opravdu pozoruhodný obličej, s výraznými rysy, zajímavý a jemným způsobem hezký. Wilson byl v květu života – pětáctičet až čtyřicet, usoudil Ellery. Čelo bylo vysoké a hladké, ústa téměř římská, nos krátký, brada rozdělená slabou rýhou. Zvlněné kaštanové vlasy byly na spáncích lehce prořídle. Ellery nemohl rozhodnout, co ho mátl. Snad to byl nádech vrozené inteligence, jistá zjemnělost, známka ušlechtilé krve...

„Kdo jste, k čertu,“ řekl chladný bas, „Á, policie,“ řekl Ellery. „Pojďte dál, pánové, pojdte dál.“ Hodil něco nedbale na stůl. „Otřete si boty, než šlápnete na koberec.“

V postranních dveřích bylo plno lidí, v jejichž čele stál velký silný muž s tvrdýma očima. Oba muži se na sebe chvíli dívali; pak velký muž řekl úsečně: „Očistěte si boty, hoši,“ a sám si otřel podrážky o práh. Vzhlédl ze světlehnědého koberce na Elleryho, vešel dovnitř a sebral, co Ellery předtím hodil na stůl. „Á,“ řekl a položil to na stůl. „Jsem rád, že jste tady, pane Queene. Ten Angell venku nám neřekl, kdo jste. Mluvil jsem párkrát s vaším otcem. Jsem De Jong, náčelník policie v Trentonu.“ Ellery přikývl. „Zrovna se tady v tom štourám. Doufám, že jste nepošlapali cesty k chatě?“

„Angell nám pověděl, co jste říkal; máte dobré tušení. Přikryjeme cesty prkny. Podívejme se na mrtvolu.“ Místnost se zmenšila. Muži se nahrnuli dovnitř, chodili sem a tam. De Jong si klekl vedle mrtvého. Otcovsky vypadající starý pán s černým kufříkem ho odstrčil. Baterky se tiše rozžehly. Bill Angell stál stranou v koutě a díval se kamennýma očima. „Povězte mi všechno, co se stalo, pane Queene,“ řekl úlisný ženský hlas za Ellerym. Přestal zkoumat záhadnou tvář mrtvého muže, obrátil se a spatřil vysokou mladou ženu s rudými vlasy a živě nalíčenými rty, s tužkou připravenou nad poznámkovým blokem; usmívala se na něho. Klobouk,

který vypadal jako velký disk, si posunula nedbale dozadu a rudé kadeře jí padaly do bystrých očí.

„A proč,“ zeptal se Ellery, „bych to měl dělat?“ „Protože,“ řekla mladá žena, „já jsem hlas a svědomí lidu. Zastupuju veřejné mínění a pár zatraceně hádavých inzerentů. Dělej, Queene.“

Ellery si zapálil dýmku a pečlivě zasunul ohořelou sirku do kapsy. „Mám dojem, že jsem vás už někde viděl,“ řekl. „Pane Queene! Tenhle fór už měl fousy, když Kleopatra kojila zmije. Seděla jsem jen pár stop od vás v hale Stacy-Trentu, když vás váš přítel vyvolával. Čistá práce Sherlocku; děláte čest svému jménu. Kdo je ten hezký hoch na zemi?“

„Vy a já,“ řekl Ellery trpělivě, „jsme si nebyli představení.“

„Blbost! Jsem Ella Amityová, reportérka Trenton Timesů. Tak honem, hochu. Mám srdce pro každého, ale nijak velkou trpělivost. Spust!“ „Promiňte. Musíte se obrátit na De Jonga.“ „Náfuko,“ řekla slečna Amityová a zamračila se. Pak se vecpala mezi starého pána s kufříkem a náčelníka De Jonga a začala čmárat jako divá do svého zápisníku. De Jong mrkl na Elleryho a plácl ji po kulatém zadku. Zachichtala se, skočila na Billa Angella, zahrnula ho otázkami, čmárala dál, poslala mu pusy a vylítla z chaty jako šipka. Ellery slyšel, jak ječí: „Kde je k čertu nejbližší telefon?“ a mužské zabručení: „Hej, vy tam, jděte po trávě.“ Za chvíli slyšel zvuk motoru vzdalující se ke konečnému přístavu.

De Jong řekl přátelsky: „Angelle.“ Muži ustoupili stranou, aby Bill mohl projít. Ellery vklouzl do skupiny stojící nad mrtvolou.

„Dejme se do toho,“ řekl vysoký muž. „Murphy, poznámky. Venku jste říkal, že tenhle člověk byl váš švagr. Jeho jméno?“

„Joseph Wilson.“ Výraz ohromení v Billových očích zmizel; bradu vysunul dopředu. Jmenoval adresu ve filadelfské čtvrti blízko Fairmount Parku. „Co tady dělá?“ „Nevím.“

„A jak jste k tomu přišel vy, pane Queene?“ Ellery vylíčil své setkání s mladým advokátem v Trentonu, a než ho kdokoli mohl přerušit, vyprávěl, co mu Bill říkal o své první cestě do chaty.

„V závoji, říkal Wilson, že?“ De Jong se mračil. „Myslíte, že byste poznal tu dámu, která zahrula v cadillacu, Angelle?“

„Viděl jsem jen její oči a ty byly vytřeštěné strachem. Ale poznal bych ten vůz.“ Popsal ho. „Komu patří tahle bouda?“

Bill zamumlal: „Nemám nejmenší tušení. Tohle je poprvé, co jsem tady.“

„Hrom do díry,“ zabručel De Jong. „Teď si vzpomínám.“

Kdysi tady bývali osadníci. Ale už před lety je odsud vykoplí. Nevěděl jsem, že tady někdo bydlí; pozemek patří městu... Kde je vaše sestra, Angelle?“ Bill ztuhl. Ellery poznamenal: „Bill ji sháněl po telefonu, ale není doma. Poslal jí telegram.“

De Jong chladně přikývl a odešel. Když se vrátil, zeptal se: „V jakém oboru ten Wilson dělal?“ Bill mu to řekl. „Hmm. No, celá tahle věc začíná smrdět. Jaký je nález, doktore?“

Starý pán se s námahou zvedl. „Nůž do srdce. Hluboká rána, De Jongu, čistá práce. Je to zázrak, že nebyl okamžitě mrtev.“

„Zvláště proto,“ řekl Ellery, „že zbraň byla z rány vytažena brzy po útoku.“

Náčelník se na něho ostře podíval, a pak na nůž na stole, pokrytý uschlou krví. „To je divné. A co k čertu dělá ta, tentononc na špičce? Co to vůbec je?“ „Myslím,“ řekl Ellery, „že po zralé úvaze zjistíte, že je to korková zátka.“ „Zátka?“

„Ano, zátka, jakou máte často nasazenou na špičce nože na otvírání dopisů, když ho koupíte.“ „Hmm. To je jisté, že toho chlapce nezapíchli s tímhle na špičce. Někdo ho zabil a pak to tam nasadil.“ De Jong podrážděně studoval ohořelé zbytky sirek na talíři. „A spálil tu zátku na uhel. Ke všem čertům, proč?“ „To je,“ řekl Ellery a bafal z lulky, „technicky epická otázka. Docela případná. Mimochodem, bylo by moudré nepohazovat tady žádné sirky. Jsem nesnášenlivý vyznavač zásady, že na místě zločinu se mají nechat věci tak, jak jsou.“

„Nikdo nekouří kromě vás,“ řekl De Jong nevrle. „Já na všelijaké ty dohady moc nedám, pane Queene. Pojďme věci na kloub. Vy říkáte, že jste měl se svým švagrem schůzku, Angelle? Povězte nám to všech-

no.“ Bill se chvíli nehýbal; pak strčil ruku do kapsy a vytáhl zmuchlanou žlutou obálku. „Beze všeho,“ řekl trpce. „Joe se vrátil domů z jedné své cesty ve středu. Dnes ráno zase odjel...“ „Jak to víte?“ vybafl náčelník, oči na obálce.

„Zastavil se u mne v kanceláři v pátek odpoledne – včera – kvůli něčemu a řekl mi, že ráno – to je dneska – zase odjede. Proto to vím.“ Billovi zasvítilo v očích. „Dneska v poledne jsem dostal v kanceláři tenhle telegram. Přečtete si ho a budete vědět o téhle hrůze zrovna tolik co já.“

De Jong vzal obálku a vytáhl telegram. Ellery ho četl přes rameno velkého muže.

„Důležité abychom se dnes večer určitě setkali stop Prosím neříkej to nikomu tohle pro mě mnoho znamená stop Budu ve starém domku na Delaware tři míle jižně od Trentonu na lambertonské silnici několik set yardů jižně od konečného přístavu stop Je to jediný domek toho druhu v okolí nemůžeš ho minout stop Vede k němu polokruhová cesta a vzhledu je kúlna na lodě stop Sejdeme se tam přesně v devět večer stop Velmi naléhavé mám velkou starost a potřebuju tvou radu stop Večer v devět přijed' určitě... Joe.“

„To je divné, opravdu,“ zabručel De Jong. „Poslal to z vnitřního Manhattanu. Měl jet do New Yorku, Angelle, na téhle poslední obchodní cestě?“ „Ne-vím,“ řekl Bill krátce; oči měl upřeny na mrtvolu. „O čem s vámi chtěl mluvit?“

„Říkám vám, že nevím. Tohle nebylo naposled, co se ozval. Telefonoval mi z New Yorku do kanceláře v půl třetí odpoledne.“ „No, a co?“

Slova přicházela pomalu. „Nepochopil jsem, k čemu směřuje. Jeho hlas byl hrozně skleslý a mluvil opravdu vážně. Říkal, že se chce ujistit, jestli jsem dostal jeho telegram a jestli přijedu. Opakoval, jak je to pro něho důležité, a já jsem přirozeně řekl, že tam budu. Když jsem se ho ptal na ten domek...“ Bill si otřel čelo. „Řekl, že to patří k jeho tajemství, že nikdo z jeho známých o existenci domku neví, a že je to nejlepší místo pro náš rozhovor z důvodů, které nemůže prozradit. Začal mluvit vzrušeně a nesouvisle. Nenaléhal jsem na něho a on zavěsil.“ „Nikdo o tom nevěděl,“ řekl Ellery tiše, „ani Lucy ne, Bille?“ „Tak mi to řekl.“

„No, určitě to muselo být důležité,“ protahoval slova De Jong, „protože někdo ho umlčel nadobro, než to mohl prozradit. Co se toho týče, nemluvil pravdu. Někdo o tomhle domku věděl.“

„Já zrovna,“ řekl Bill chladně. „Věděl jsem o něm, když jsem dostal telegram. Míříte na tohle?“

„No, no, Bille.“ řekl Ellery. „Je přirozené, že ti vytekly nervy. Mimochodem, říkal jsi, že tě Wilson včera navštívil v kanceláři ve Filadelfii. Bylo to něco důležitého?“

„Možná ano, možná ne. Dal mi do opatrování tlustou obálku.“

„Co je v ní?“ vybafl De Jong.

„Nevím. Je zapečetěná a on mi nic neřekl.“

„Propánaboha, copak o ní vůbec nic neřekl?“

„Jenom abych mu ji dočasně opatroval.“

„Kde teď je?“

„V mém sejfu,“ řekl Bill tvrdě, „kde taky zůstane.“

De Jong zabručel: „Zapomněl jsem, že jste advokát. No, Angelle, o tom si ještě promluvíme. Doktore, můžete nám přesně říct, kdy tohohle člověka probodli? Víme, že umřel v devět deset. Ale kdy do něho někdo vrazil nůž?“

Ohledavač mrtvol potřásl hlavou. „To nemůžu říct. Jistě to není dlouho. Ten člověk se držel života s neobvyklou houževnatostí. Mohl bych zkusit odhad – osm třicet, možná. Ale nespolehejte na to. Mám poslat pro vůz?“

„Ano. Ne,“ řekl De Jong a vycenil zuby. „Ne, chvíli si ho tady necháme. Zavolám si pro vůz, až ho budu chtít. Jeďte domů, doktore, pitvu nám můžete udělat ráno. Jste si jist, že to bylo nožem?“

„Určitě. Ale jestli to bylo něco jiného, zjistím to.“

„Doktore,“ řekl Ellery pomalu. „Našel jste – na rukou nebo kdekoli jinde – nějaké spáleniny?“

Starý pán na něho užasle zíral. „Spáleniny? Spáleniny? To jistě ne!“

„Budete tak laskav a podíváte se pozorně po spáleninách, až ho budete pitvat? Zvláště na končetinách.“

„Co to je za bláznovství? Dobře, dobře!“ A ohledavač mrtvol vyšel z chaty hřmotně a nějak rozmrzele.

De Jong otevřel ústa a chtěl se něco zeptat, když k němu přistoupil tlustý detektiv s jizvami kolem úst a dal se s ním do hovoru. Bill chodil bez cíle sem tam. Za chvíli se detektiv kolébavě odšoural. „Je tady všude spousta otisků prstů, říká můj člověk,“ bručel De Jong, „ale zdá se, že to jsou většinou Wilsonovy... Ale copak tam děláte na tom koberci, pane Queenne? Vypadáte jako žába.“ Ellery se zvedl s kolenou; několik minut lezl sem a tam po podlaze a zkoumal povrch světlehnědého koberce, jako by na tom závisel jeho život. Bill stál u hlavních dveří a oči mu podivně svítily. „Ale, občas se zase proměním ve zvíře,“ usmál se Ellery. „Tělu to dělá dobře. Nápadně čistý koberec, De Jongu. Nikde na něm není ani špetka bláta nebo něčeho jiného.“

De Jong se tvářil udiveně. Ellery bafal klidně ze své dýmky a šel zvolna k dřevěnému věšáku u zdi. Koutkem oka pozoroval svého přítele u dveří. Bill se náhle zahleděl na své boty, ušklíbl se, sehnul se a začal si zavazovat tkaničku levé boty. Chvíli mu trvalo, než ji zavázal ke své úplné spokojenosti. Když se zvedl, jeho obličej byl červený námahou a pravou ruku měl schovanou v kapse. Ellery si povzdechl. Byl si jist, když se podíval po ostatních, že neviděli, jak Bill zvedl něco právě z toho místa na koberci, které on sám neprozkoumal.

De Jong vrhl varovný pohled na svého člověka Murphyho a vyšel ven. Slyšeli ho, jak vykřikuje rozkazy na dřevěné verandě. Bill si sedl na židli, opřel

se loktem o koleno a díval se upřeně na mrtvého s podivným výrazem hořké otázky.

„Tehle tvůj nevšední švagr mě fascinuje víc a víc,“ zavrčel Ellery před věšákem. „Ech?“

„Víš, tyhle šaty. Kde si Wilson kupoval hadry?“
„V obchodních domech ve Filadelfii. Často si kupoval věci ve výprodejích u Wanamakera.“ „Opravdu?“ Ellery rozevřel jeden kabát a odhalil vinětu. „To je divné. Protože, jestliže přijmeme svědectví téhle viněty, byl zákazníkem nejdražšího soukromého krejčího na Páté avenue v New Yorku!“ Bill otočil prudce hlavu. „Nesmysl.“ „A střih, vypracování, kvalita látky dokazují, že viněta nelže. Podívejme se na to... Ano, ano. Tady jsou čtvery šaty a všechny zřejmě pocházejí ze stejného pramene na Páté avenue.“ „To je naprosto neuvěřitelné!“

„Ovšem,“ poznamenal Ellery, „tady vždycky zbývá vysvětlení, že ani věšák, ani co je na něm, nepatřilo jemu.“ Bill se díval na věšák s jakousi hrůzou. Řekl horlivě: „Určitě. To je ono. Joe přece v životě nedal za šaty víc než pětatřicet dolarů!“

„Na druhé straně,“ Ellery se svráštělým čelem zvedl něco s podlahy pod věšákem, „tady jsou dva páry bot od firmy Abercrombie a Fitch a tuhle,“ dodal a sáhl po jediném klobouku na kolíku, „italský klobouk, za který někdo vyplázl dvacet dolarů, jestli jsem schopen posoudit, co dobře oblečený muž vydá za pokrytí hlavy.“ „Nejsou jeho!“ vykřikl Bill a vyskočil. Odstrčil užaslého detektiva a poklekl